

NA PODZIM LŽÍCE DEŠTĚ A KONEV BLÁTA

A která svou hloupostí pustí si ho k tělu, přečte si
v rozsudku tento přidělený model bytí: samotka
a čtyři stěny, o něž rozmetávat budeš kosti,

tak se zde chodí ven, tak to tu chodí, to tak prostě
je – že jeho každá buňka těla pro sebe si jódluje,
strašné, děs, a nikdo s tím nic a nikdo s ním nic
nenadělá a kdo by snad chtěl, riskuje ránu, křivdu,
stres.

Faktem je, že v září našla se jedna, již si ten elitní
sobec nabral zpod víček a skutečně se s ní
procházela: něco citu s botami nazul, něco místo
tkaniček, utáhl a jdem.

Nebude rád, ale příště jdu s nimi; i já užiji navigaci
hlouposti, již jsem zmínil v začátku, mohu mu
například okvětními lístky pod nohy vpisovat cosi
jako *i cesta může být cíl, je-li tou cestou láska*,

ale spíše budu přízemnější a zaměřím šachty
podzimu, v mé nahotě pětapadesáti roků už se
nějaké vybarví,

a celé jejich slavné rande skončí tak, že my dva si
budeme navzájem ochutnávat uhlí a velebit tu
dívku, jak nám ho ochotně drtí v zubech, ve
zdravých silných bílých zubech, a obřadně sype
zpátky do klína.

Sama si nedá, nepolkne to. Zas tak hloupá není, aby
ghetto.